

Nr 84.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående rätt för vattenrättsingenjörerna L. E. Wedberg, S. L. C. Aspegrén och K. J. Elfström att för placering i löneklass få tillgodoräkna viss tjänstgöring; given Stockholms slott den 1 februari 1934.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementens ärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

K. Schlyter.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 1 februari 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter:

Den från och med år 1933 genomförda förändrade organisationen av vattendomstolarna — varigenom dessa domstolar överfördes från extra till ordinarie stat — innebar beträffande vattenrättsingenjörsbefattningarna, att dessa till skillnad från vad dessförinnan varit förhållandet organiserades såsom självständiga tjänster. Befattningarna placerades därvid i lönegraden B 30, innefattande löneklasserna 30—33. Några bestämmelser om särskild lönetur för vattenrättsingenjör, vilken kom att övergå från den gamla till den nya organisationen, blevo emellertid icke meddelade.

Den 23 december 1932 utnämnde och förordnade Kungl. Maj:t dåvarande distriktschefen inom väg- och vattenbyggnadsväsendet Lars Erik Wedberg samt dåvarande lantbruksingenjörerna Seth Leonard Canutus Aspegrén och Karl Johan Elfström att från och med den 1 januari 1933 vara vattenrättsingenjörer, Wedberg vid Norrbygdens samt Aspegrén och Elfström vid Österbygdens, Söderbygdens och Västerbygdens vattendomstolar. Vid tillträdet av sistnämnda tjänster hade en var av Wedberg och Aspegrén — av vilka den förre varit distriktschef från och med den 24 december 1908 till och med den 30 juni 1930, då han i anseende till vägväsendets omorganisation överfördes å indragningsstat, och den senare lantbruksingenjör sedan år 1915 — innehaft oavbrutet förordnande å vattenrättsingenjörsbefattning från och med den 1 januari 1919, varjämte Elfström, som blev ordinarie lantbruksingenjör år 1913, oavbrutet under åren 1919—1923 och 1926—1932 på förordnande uppehållit vattenrättsingenjörsbefattning.

I skrivelse till statskontoret den 26 januari 1933 anhöll vattenöverdomstolen — som i första hand hade att pröva och avgöra frågan om vattenrättsingenjörs placering i löneklass — om statskontorets yttrande huruvida envar av Wedberg, Aspegrén och Elfström kunde för uppflyttning i högre löneklass inom lönegraden B 30 tillgodoräkna någon del av den tid, han före den 1 januari 1933 uppehållit befattning såsom vattenrättsingenjör, eller om han annorledes genom placering i löneklass kunde komma i åtnjutande av någon förmån i anledning av berörda tjänstgöring. Tillika hemställde vattenöverdomstolen om statskontorets utlåtande över en av Elfström till vattenöverdomstolen den 14 januari 1933 ingiven, till Kungl. Maj:t ställd ansökning, däri denne under åberopande av sin förutvarande samtida tjänstgöring såsom vattenrätts- och lantbruksingenjör anhållit att bliva förklarad berättigad till placering i 33:e löneklassen.

I yttrande till vattenöverdomstolen den 11 mars 1933 tillkännagav *statskontoret* såsom sin uppfattning, att Wedberg, Aspegrén och Elfström allenast genom beslut av Kungl. Maj:t eller av Kungl. Maj:t och riksdagen kunde förklaras berättigade till placering i högre löneklass än den lägsta inom lönegraden B 30. Statskontorets yttrande är av i huvudsak följande lydelse:

Enär några särskilda bestämmelser om lönetur icke blivit meddelade i samband med genomförandet vid 1932 års riksdag av den nya organisationen av vattendomstolorna, torde vid sådant förhållande i fråga om placering i löneklass av här ifrågakvarande befattningshavare bestämmelserna i allmänna avlöningsreglementet den 6 juni 1925 (nr 270) böra vinna tillämpning. Då samtliga tidigare innehaft annan ordinarie befattning i statens tjänst, vore de jämlikt 12 § 1 mom. fjärde stycket berörda reglemente berättigade att för uppflyttning i högre löneklass tillgodoräkna den tid utöver tre år, varunder de före den 1 januari 1933 såsom ordinarie tjänstemän inom de närmaste nio åren dessförinnan på förordnande eller å extra stat uppehållit befattning, som i avseende å arbetets art och omfattning funnes svara mot, vara jämförbar med eller högre än de av dem nu innehavda vattenrättsingenjörsbefattningar.

Även om tjänstgöringen som vattenrättsingenjör före den 1 januari 1933 i avseende å arbetets *art* kunde anses likvärdig med vad som efter omorganisationen ålåg vattenrättsingenjör, torde emellertid det i författningen uppställ-

da kravet på att likvärdighet skulle förefinnas även beträffande arbetets *omfattning* lägga hinder i vägen för tillgodoräkning enligt förberörda författningsrum av nu nämnda tjänstgöring.

I femte stycket av berörda paragrafs första moment stadgades, att för samma ändamål, som i fjärde stycket avsåges, och under iakttagande i tillämpliga delar av där stadgade grunder Kungl. Maj:t ägde efter prövning i varje särskilt fall tillgodoräkna tjänsteman jämväl tid, varunder denne eljest i statens tjänst utfört arbete, som i avseende å art och omfattning funnes svara mot, vara jämförbart med eller av högre värde än det, han hade att i den erhållna tjänsten utföra. Enligt dessa bestämmelser funnes alltså möjlighet för Kungl. Maj:t att fatta beslut om tillgodoräkning av den föregående tjänstgöringen under förutsättning likväl, att denna kunde ur ovannämnda synpunkter anses likvärdig med vad som numera ålåg vattenrättsingenjör. Fråga uppstode då, huruvida här avsedda befattningshavare kunde anses hava i sin tidigare verksamhet i statens tjänst utfört arbete av ovan angiven beskaffenhet. I avseende härå ville statskontoret beträffande Aspegrén och Elfström, vilka före utnämningen till vattenrättsingenjörer varit lantbruksingenjörer, framhålla, att sistnämnda befattningar allenast blivit hänförliga till lönegraden B 21. Med hänsyn till att lantbruksingenjörer utöver avlöningen åtnjöt inkomst enligt taxa torde de visserligen få anses vara jämställda med befattningshavare i högre lönegrad än B 21, men även om deras inkomster enligt taxa i vissa fall kunde uppgå till rätt avsevärda belopp, torde de dock ej kunna jämställas med befattningshavare i lönegraden B 30. Till jämförelse härutinnan finge anföras att enligt kungörelsen nr 242/1930 skulle för lantbruksingenjör tillämpas det pensionsunderlag, som gällde för befattningshavare i 26:e lönegraden. I betraktande härav syntes Aspegrén och Elfström icke heller kunna anses hava fyllt villkoren enligt förevarande författningsrum för tillgodoräkning av deras föregående tjänstgöring.

Vidkommande därefter frågan om tillämpningen av nu nämnda författningsrum å Wedberg, finge framhållas, att han av de senaste nio åren omedelbart före den 1 januari 1933 tjänstgjort som distriktschef under väg- och vattenbyggnadsstyrelsen under tiden $\frac{1}{1}$ 1924— $\frac{30}{6}$ 1930 eller alltså 6 år 6 månader, samt att Kungl. Maj:t den 12 november 1923 medgivit, att dåvarande byråchefen F. Enblom finge för uppflyttning i högre löneklass inom lönegraden B 30 tillgodoräkna 6 år av sin tjänstgöring som sådan distriktschef. Visserligen återopades i berörda beslut särskilda i ärendet föreliggande omständigheter, men även i förevarande fall måste dylika anses vara för handen i betraktande särskilt av Wedbergs tidigare tjänstgöring som vattenrättsingenjör. Statskontoret hölle därför före, att Wedberg kunde av Kungl. Maj:t förklaras berättigad att i löneturshänseende tillgodoräkna tiden $\frac{1}{1}$ 1924— $\frac{30}{6}$ 1930 i vad den överstege tre år eller således 3 år 6 månader.

I betraktande av den omfattande tjänstgöring, jämväl Aspegrén och Elfström fullgjort före tillträdet av innehavande befattning, ansåge statskontoret det vara med billighet överensstämmande, att vid bestämmande av löneställningen hänsyn åtminstone i någon mån toges till denna tjänstgöring. Ämbetsverket ansåge sig därför böra framhålla, att Kungl. Maj:t i flera fall (t. ex. den 3 september 1926 angående dåvarande byrådirektören A. G. M. Sandbergs placering i löneklass och den 15 juli 1932 angående placering i löneklass av arkivarien K. A. F. Westman) medgivit beträffande befattningshavare hos lantmäteristyrelsen, vilka tidigare varit ordinarie distriktslantmätare, att samma hänsyn finge för uppflyttning i högre löneklass tagas till deras tidigare anställningar, som om distriktslantmätarebefattningarna hade varit reglerade efter enahanda grunder som tillämpats i avlöningsreglementet den 6 juni 1925 (nr 270) och därvid varit hänförliga till lönegraden B 24. Enligt

statskontorets mening syntes samma tillvägagångssätt kunna ifrågasättas för beredande av en något förbättrad löneställning för Aspegrén och Elfström.

Som lantbruksingenjörer hade de visserligen allenast tillhört lönegraden B 21, men, såsom ovan framhållits, torde de dock vara att hänföra till en högre lönegrad. Med hänsyn till att de i pensionshänseende blivit jämställda med befattningshavare i lönegraden B 26, torde man kunna antaga, att befattning som lantbruksingenjör skulle vid löneregleringens genomförande år 1930 hava placerats i sistnämnda lönegrad, därest ej viss del av deras avlöningsförmåner blivit bestämd att utgå enligt taxa. Vidare finge framhållas, att bestämmelserna i avlöningsreglementet skulle enligt meddelade övergångsbestämmelser omedelbart efter deras trädande i kraft varda gällande för ordinarie tjänstemän så som om de varit tillämpade under vars och ens hela tjänstetid i oavbruten följd vid något av de verk, beträffande vilka berörda reglemente skulle lända till efter rättelse. I betraktande av vad sålunda anförts syntes det vara rimligt, att här avsedda befattningshavare erhöle samma löneställning i nu innehavande befattningar, som om de den 31 december 1932 varit befattningshavare i lönegraden B 26 och tillhört högsta löneklassen, den 29:e, inom denna lönegrad i minst tre år. Därest så varit förhållandet hade de jämlikt bestämmelserna i 12 § 1 mom. andra stycket avlöningsreglementet ägt att i löneturs-hänseende tillgodoräkna tre år av den tid, de tillhört nyssnämnda löneklass. I enlighet härmed skulle Aspegrén och Elfström erhålla avlöning enligt 31:a löneklassen från och med tillträddandet den 1 januari 1933 av innehavande befattningar såsom vattenrättsingenjörer.

Såsom av det anförda framginge, torde det emellertid ankomma på Kungl. Maj:t att fatta beslut om en sådan löneklassplacering. Att utöver vad sålunda förordats tillerkänna ifrågavarande befattningshavare några ytterligare förmåner i löneturshänseende torde med hänsyn till innehållet i gällande bestämmelser icke vara möjligt utan riksdagens medverkan.

Med anledning av statskontorets yttrande underställde *vattenöverdomstolen* i skrivelse den 4 april 1933 förevarande lönetursfråga Kungl. Maj:ts prövning. *Vattenöverdomstolen* hemställde därvid, att Kungl. Maj:t med stöd av 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet måtte förklara en var av Wedberg, Aspegrén och Elfström berättigad att i lönetursavseende tillgodoräkna sig den tid, med avdrag för tre år, då han efter den 1 januari 1924 förenat, Wedberg med befattningen såsom distriktschef tjänstgöring såsom vattenrättsingenjör samt Aspegrén och Elfström med befattningen såsom lantbruksingenjör enahanda tjänstgöring, varjämte i fråga om Aspegrén och Elfström den s. k. sneddningsregeln i 12 § 1 mom. första och andra styckena skulle tillämpas. Därjämte förordade *vattenöverdomstolen*, att Kungl. Maj:t, därest denna hemställan funnes icke kunna med stöd av gällande bestämmelser i sin helhet bifallas, måtte göra framställning i ärendet till riksdagen.

Till stöd för sin hemställan anförde *vattenöverdomstolen* i huvudsak följande:

Vattenöverdomstolen anslöte sig till vad statskontoret yttrat därom, att Aspegrén och Elfström kunde genom beslut av Kungl. Maj:t förklaras berättigade att med tillämpning av sneddningsregeln tillgodoräkna sig tre tjänsteår. Emellertid syntes i detta fall starka skäl tala för en tillämpning jämväl av 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet. Statskontoret hade funnit vad däri stadgats icke vara tillämpligt på Aspegrén och Elfström, på den grund att befattningen såsom lantbruksingenjör ej kunde jämställas med befattning

i lönegraden B 30. Detta argument syntes emellertid icke äga avgörande vikt. Aspegrén och Elfström hade ju under den tidsperiod, varom fråga vore, varit verksamma icke blott såsom lantbruksingenjörer utan tillika såsom vattenrättsingenjörer, och Kungl. Maj:t syntes vid tillämpning av förevarande bestämmelse böra beakta all deras verksamhet i statens tjänst. Vid avlöningsreglementets tillkomst torde icke hava uppmärksammats sådana kombinationer av tjänster som den här ifrågavarande; spörsmålet om lönetursberäkningen i fall av denna art vore åtminstone icke löst genom uttryckligt stadgande i författningen. De grunder, på vilka denna vore byggd, syntes emellertid tala för att frågan bedömdes med förenad hänsyn till båda de av vederbörande befattningshavare innehavda tjänsterna. De mångskiftande och krävande förpliktelser, som de i denna dubbla egenskap haft att fullgöra, borde enligt vattenöverdomstolens mening anses i avseende å art och omfattning vara fullt jämförbara med en ordinarie vattenrättsingenjörs åligganden. Även om man frånsåge de inkomster Aspegrén och Elfström i egenskap av lantbruksingenjörer åtnjutit enligt taxa och såsom vattenrättsingenjörer uppburit i form av dagarvode, hade deras inkomster av de kombinerade tjänsterna uppgått till högre belopp, än om de varit placerade i löneklassen B 33. Det borde i detta sammanhang erinras, att den kombination av tjänster, varom här vore fråga, icke haft karaktären av en mer eller mindre extraordinär anordning utan stått i bästa överensstämmelse med grunderna för vattendomstolarnas förutvarande organisation. Ur rättsvårdens synpunkt hade det varit en styrka, att även vattendomstolarnas tekniska ledamöter innehaft ordinarie statstjänst vid sidan av förordnandet såsom vattenrättsingenjörer.

På grund av vad sålunda anförts torde Aspegrén och Elfström kunna jämlikt 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet av Kungl. Maj:t förklaras berättigade att i löneturshänseende tillgodoräkna sig den tid efter den 1 januari 1924, då de med befattningen såsom lantbruksingenjör förenat tjänstgöring såsom vattenrättsingenjör, till den del nämnda tid överstege tre år. Aspegrén skulle i enlighet härmed äga tillgodoräkna sig sex år och Elfström fyra år. Vid bestämmande av Aspegréns och Elfströms löneklassplacering torde sålunda Kungl. Maj:t kunna tillämpa ej mindre sneddningsregeln än även regeln i 12 § 1 mom. femte stycket.

Vad härefter anginge Wedberg, hade statskontoret icke ifrågasatt tillämpning av sneddningsregeln, och icke heller vattenöverdomstolen funne skäl till hemställan i sådant hänseende. Däremot skulle enligt statskontorets mening Wedberg jämlikt 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet kunna av Kungl. Maj:t förklaras berättigad att tillgodoräkna sig tiden från och med den 1 januari 1924 till och med den 30 juni 1930 i vad den överstege tre år eller således tre år sex månader. Vattenöverdomstolen ansåge sig böra hänskjuta till Kungl. Maj:ts beprövande, huruvida den omständigheten att Wedberg i egenskap av distriktschef från och med den 1 juli 1930 överförts till indragningsstat skulle, såsom statskontorets yttrande innebure, medföra, att han förlorat rätten att i löneturshänseende tillgodoräkna sig tiden från och med sistnämnda dag till 1932 års utgång. Väl talade nämnda stycke i avlöningsreglementet om tid, varunder tjänstemän »i statens tjänst utfört arbete», men denna avfattning torde snarare vittna därom att fall av förevarande art ej varit särskilt beaktade vid stadgandets tillkomst än om en önskan att utesluta sådana fall från stadgandets tillämpningsområde. Enligt vattenöverdomstolens mening talade starka skäl för att Wedberg finge tillgodoräkna sig även ifrågavarande tid av två och ett halvt år. Det kunde förtjäna nämnas, att Wedbergs löneförmåner under denna tid, även frånsatt dagarvoden, överstigit vad som skulle hava tillkommit honom, om han varit placerad i löneklassen B 33.

Vid behandlingen av frågan om vattendomstolarnas omorganisation uttalades allvarliga farhågor, att svårigheter skulle uppstå för en värdig rekrytering av nu ifrågavarande tjänster, om dessa, såsom sedermera skedde, placerades i lönegraden B 30 utan att erhålla rätt till dagarvoden eller andra sådana förmåner. För dem, som tidigare tjänstgjort såsom vattenrättsingenjörer, innebar denna lösning en avsevärd försämring i ekonomiskt hänseende. Då Wedberg, Aspegrén och Elfström tjänstgjort i denna egenskap alltsedan vattendomstolarna den 1 januari 1919 trädde i verksamhet — Wedberg och Aspegrén oavbrutet och Elfström med ett avbrott om allenast två år — syntes det icke stå i god överensstämmelse med eljest tillämpade principer, om de nu skulle i löneturshänseende behandlas såsom nybörjare eller i varje fall få tillgodoräkna sig en mycket ringa del av sin långa tjänstetid. Icke blott av billighetsskäl utan även av hänsyn till vikten att kunna vid dessa tjänster binda dem, som på området förvärvat mångårig erfarenhet, hade det varit önskvärt, att frågan om lönetursberäkning för dem, som på förordnande uppehållit tjänsterna, blivit i samband med vattendomstolarnas omorganisation på ett fördelaktigt sätt löst genom särskilda bestämmelser. Då detta icke skett, men likväl tre högt kvalificerade vattenrättsingenjörer ställt sig till förfogande, syntes det ur flera synpunkter angeläget, att lönetursfrågan vunno en för dem gynnsam lösning. Till den del detta befundes icke kunna ske med stöd av gällande bestämmelser, ansågo sig vattenöverdomstolen böra förorda att framställning i ärendet gjordes till riksdagen.

Allmänna civilförvaltningens lönenämnd avgav, på grund av remiss, utlåtande i ärendet den 28 april 1933. Däri anslöt sig lönenämnden till vad statskontoret i ärendet anfört angående Kungl. Maj:ts befogenhet att med stöd av 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet för ifrågavarande ändamål tillgodoföra en var av Wedberg, Aspegrén och Elfström föregående tjänstgöring samt förordade därutöver, att Kungl. Maj:t till riksdagen avlåte proposition med hemställan, att de måtte var för sig berättigas för löneklassplacering från och med den 1 januari 1933 tillgodoräkna sig viss ytterligare dylik tjänstgöring. I sistnämnda hänseende anförde lönenämnden:

Vattenöverdomstolen hade funnit starka skäl tala för att jämväl tiden den 1 juli 1930—den 31 december 1932, varunder Wedberg varit uppförd å indragningsstat, finge tillgodoräknas honom för placering i löneklass. I avseende härå ville lönenämnden såsom sin mening framhålla, att det knappast kunde anses med billigheten förenligt, om Wedberg på grund av en utav statsmakterna vidtagen organisationsförändring skulle nödgas lida inskränkning i den möjlighet till löneuppflyttning, han eljest kunde hava innehaft, i all synnerhet som Wedberg jämväl under den tid han varit uppförd å indragningsstat innehaft förordnande som vattenrättsingenjör. Man syntes härvid ej heller böra bortse från det förhållandet, att Wedberg under en avsevärt lång tid eller alltsedan år 1908 varit ordinarie innehavare av distriktschefstjänst. Lönenämnden måste sålunda i likhet med vattenöverdomstolen finna vägande skäl föreligga för att Wedberg även tillgodofördes nyssnämnda tid av 2 år 6 månader. Såsom bestämmelserna i 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet vore avfattade, torde emellertid vid det förhållandet, att Wedberg under tiden den 1 juli 1930—den 31 december 1932 icke »utfört arbete» såsom distriktschef, sagda tidsperiod knappast kunna utan riksdagens hörande tillgodoräknas honom. I likhet med statskontoret hölle lönenämnden före, att hans därunder innehavda förordnande såsom vattenrättsingenjör icke kunde i avseende å tjänstgöringens omfattning anses jämförbart med hans nuvarande vattenrättsingenjörsbefattning och sålunda icke i och för sig grunda rätt till

löneklassuppflyttning inom 30:e lönegraden. Lönenämnden finge därför förordda, att Kungl. Maj:t måtte utverka riksdagens medgivande, att Wedberg finge för löneklassplacering från och med den 1 januari 1933 i sin nu innehavande befattning tillgodoräkna sig en tid av sex år.

Aven i fråga om Aspegrén och Elfström finge framhållas, att de under ett flertal år ägnat sin arbetskraft åt vattendomstolarnas tjänst. Lönenämnden funne fördenskull vissa billighetsskäl tala för att denna deras tjänstgöring i viss mån tillgodoräknades dem vid löneklassplaceringen från och med den 1 januari 1933. Nämnden ville därför föreslå, att jämväl i fråga om Aspegrén och Elfström riksdagens medgivande utverkades, att envar av dem finge för löneklassplacering från och med den 1 januari 1933 i nu innevarande befattning såsom vattenrättsingenjör tillgodoföras en tid av sex år.

Vid bifall till vad nämnden sålunda beträffande Wedberg, Aspegrén och Elfström förordat skulle ifrågavarande befattningshavare bliva, räknat från och med den 1 januari 1933, berättigade till placering i 32:a löneklassen.

Ifrågavarande ärende anmäldes inför Kungl. Maj:t den 12 maj 1933, därvid Kungl. Maj:t fann de föreliggande framställningarna för det dåvarande icke föranleda annan åtgärd än att Kungl. Maj:t — på sätt de i ärendet hörda myndigheterna förordat — med stöd av 12 § 1 mom. femte stycket avlöningsreglementet den 6 juni 1925 (nr 270) *dels* medgav, att Wedberg ägde för placering och uppflyttning i löneklass inom lönegraden B 30 tillgodoräkna sig tre år sex månader av sin tjänstgöring såsom distriktschef under tiden den 1 januari 1924 — den 30 juni 1930, *dels ock* förklarade Aspegrén och Elfström berättigade att för enahanda ändamål åtnjuta samma ställning i löneturshänseende, som om de den 31 december 1932 varit innehavare av befattning i lönegraden B 26 och tillhört 29:e löneklassen inom denna lönegrad i minst tre år. På grund av detta Kungl. Maj:ts beslut hava en var av Wedberg, Aspegrén och Elfström sedan den 1 januari 1933 varit i åtnjutande av lön enligt 31:a löneklassen. Härigenom lära de dock icke hava erhållit en placering i lönehänseende, som med hänsyn till deras föregående långvariga och väl vitsordade tjänstgöring såsom vattenrättsingenjörer — även med beaktande av att denna icke haft heltidstjänstgörings karaktär — kan anses överensstämmande med rättvisa och billighet. Vad härutinnan anförts av de myndigheter, som uttalat sig i ärendet, finner jag mig kunna i allo biträda. Jag kan därför inskränka mig till att hänvisa till deras yttranden. Beträffande de tider som böra i löneturshänseende tillgodoföras vederbörande, anser jag efter prövning av olika på frågan inverkan omständigheter övervägande skäl tala för den av lönenämnden intagna ståndpunkten, enligt vilken en var av ifrågavarande befattningshavare i sådant hänseende skulle tillgodoföras sex år, däri dock inräknade de tider om tre år sex månader respektive tre år som genom Kungl. Maj:ts beslut den 12 maj 1933 redan tillgodoräknats Wedberg respektive Aspegrén och Elfström.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att vattenrättsingenjörerna L. E. Wedberg, S. L. C. Aspegrén och K. J. Elfström må för placering och uppflyttning i

Departements-
chefen.

löneklass från och med den 1 januari 1933 inom vederbörlig lönegrad (B 30), av den tid före nämnda dag varunder de tjänstgjort i sådan egenskap, tillgodoräknas — utöver vad som medgivits genom Kungl. Maj:ts beslut den 12 maj 1933 — ytterligare Wedberg två år sex månader samt en var av Aspegren och Elfström tre år.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.